

SKOVIR

LETO I.

LJUBLJANA, DNE 21. APRILA 1928.

ŠTEV. 7.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

POMLADNA NESTRPNOST

«Naveličala sem se že čakanja. Ko bi mi vsaj poslal svoj avto, da se na njem popeljem k drugemu prijatelju...»

NOBILOVA POT NA SEVERNI TEČAJ.

*Odpravil se je Nobile
na severni tečaj.
Kako le revež našel bo
ta mrzli, daljni kraj?*

*Prijadral je z «Italijo»
v nedeljo preko nas,
se nad Ljubljano sukaj je
si delal kratek čas.*

*Nazadnje je le pot ubral
na sever v savsko smer,
prav dobro si ogledal je
trboveljski revir.*

*Ubogi siromak hudó
je sline pocedil,
ko vonj premoga našega
v nosnice je dobil.*

*Na severnem tečaju tam
se spustil bo na tla
in «Giovinezso» bo zapel
ter vzkliknil: «Alalá!»...*

*Fašisti bodo vriskati:
«Čez Nobile ga ni!»
Benito pa bo gor postal
par laških kolonij!*

*Se z Eskimi pomešal bo
prežlahtni laški rod
in kmalu bo fašistov roj
na ledu svoj gospod...*

*Vsi vemo, kaj pregovor dé,
ki ga pozna ves svet;
je Nobile pa le junak,
da dvakrat gre na led...*

*Saj mi privoščimo mu vsi,
da najde spet tečaj
in kupe mrzlega ledu
pretvori v laški raj!*

Nič ni zabavna.

A.: «Od česa pa imaš tako oteklo lice?»

B.: «Veš, s tisto lepo damico, ki sva jo včeraj smatrala za tako zabavno, sem pred pol ure govoril.»

A.: «No, in?»

B.: «Ona namreč ni prav nič zabavna...»

«Žena mi je rekla, da sem osel... Če nje-ne besede držé, sva midva bratca...»

Zlata valuta.

A.: «Zadnje čase se toliko govori o stabilizaciji dinarja in o zlati valuti. Gotovo nas bodo tako nabrisali kakor takrat, ko so nam menjali štiri krone za en dinar.»

B.: «Ne, sedaj gre samo za to, da se reducira vrednotni imenovalec in se mu dá čvrsta zlata podlaga. Koliko denarja imaš ti sedaj v dinarjih?»

A.: «Nič.»

B.: «No, vidiš, potem boš imel nič v zlatu. L.

Pred sodiščem.

Sodnik: «Kaj očitete svoji ženi?»

Mož: «Vse preveč je ognjevita.»

Sodnik: «Pa to je vendar dobra lastnost in ne more biti povod za ločitev zakona.»

Mož: «Da, ali ona je preveč ognjevita samo z drugimi.»

Palača iz pomaranč.

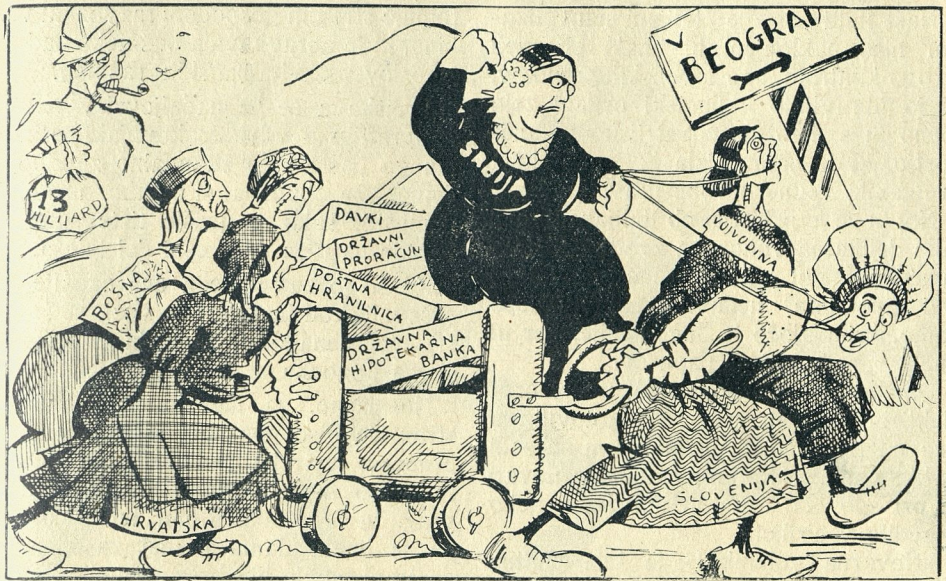
A.: «Jaz sem včeraj videl palačo iz pomaranč.»

«B.: «Katera palača bi to bila?»

«A.: «Palača Ljubljanske kreditne banke.»

B.: «Bratec, kaj se ti je v glavi zlo-milo kakšno peresce?»

B.: «Le počakaj malo! Včeraj se mi je stresel pred ljubljansko glavno pošto po tleh okoli mene zaboj pomaranč. No, in tako sem gledal, ko sem se ozrl okrog, palačo iz pomaranč...» P.

Anglež: «Drage dame, dokler ne bodo vloge ob Vašem gospodarskem vozu pravično razdeljene, ne zaupam Vaši vladi tega denarja...»

V dilemi.

Rebelin: «Torej, gospod Otožnik, ta ženska bi bila za Vas izredno pripravna. Dve sto tisočakov dote se ne dobi kar tako.»

Otožnik: «Ali imate morda njeno fotografijo?»

Debelin privleče iz žepa sliko.

Otožnik opazuje ves razočaran ne preveč dražesten obraz in reče končno: «Veste, dota bi že bila, toda ta obraz...»

Debelin: «Bodite pametni! Kaj hočete z obrazom! Podnevi ste tako v trgovini in ne boste videli svoje žene; zvečer pri večerji lahko gledate v kak časopis, ponoči v temi pa tako ničesar ne vidite...»

Vzdih pijanca.

«To je čudno: Avtomobil se ne more premakniti, kadar je prazen, a jaz ne morem niti na nogah stati, kadar sem poln.»

V zavarovalnici.

Uradnik zavarovalne družbe: «Ali je Vaša mati umrla naravne smrti?»

Stranka: «Ne, zdravilo jo je pet zdravnikov...»

Debata.

Na ženskem shodu je neka prvoboriteljica hudo udrihala po moških tiranah. Eden možakov, ki so prisostvovali shodu, je govornici z raznimi medklici stalno nagajal. To je Evino hčerko spravilo iz ravnotežja, da je nagajalcu ogorčeno zaklicala: «Če bi bili Vi moj mož, bi Vam brez premisleka dala strupa.»

Možak: «In če bi bila Vi moja žena, bi Vaš strup takoj zaužil...»

Ročen odgovor.

Zdravnik Veselin je zdravil starega gospoda Sitnika, ki mu niso bila nobena zdravila zadosti izdatna.

«Dragi gospod,» je vzdihnil zdravnik, «Voronov nisem, da bi vas znal napraviti zopet mladega.»

«Saj to tudi ni treba,» se je odrezal Sitnik, «samo zelo star bi rad postal...»

Drug drugega dajeta.

«Tvoj sinko poje kakor sam Caruso — samo ne tako lepo...»

«A tvoja hčerka govori kakor modri Sokrat — samo ne tako pametno...»

Vohunka

Naši ljubi sosedje Italijani nam nika-
kor niso naklonjeni in imajo ob meji
strogo kontrolo jugoslovenskih potnikov,
ki jo opravljajo italijanski organi zelo
točno in s tisto staroavstrijsko natanč-
nostjo, ki je napravljala iz muhe slona
in uganila vedno narobe prav.

No, in se je pripetila ob italijanski meji
jako delikatna vohunska zgodbica. Itali-
janski obmejni organi so namreč, kakor
trdi anekdota, nedavno ustavili lepo
damo, prihajajočo iz Jugoslavije, ker ni
imela v redu potnih papirjev.

Damo so pri preiskavi popolnoma
slekli in po vrhu vsega še ugotovili, da
ima na tistem delu, na katerem se sedi
in ki se sme s pravim imenom imenovati
le pri spovedi, obratno natisnako neko
besedilo v cirilici.

«Nevarna vohunka!» je bila enotna
sodba vseh preiskovalnih organov obo-
jega spola. Sum se je še okrepil, ko je

tolmač strogim gospodom razvozljal vse-
bino, ki je obravnavala baš neko zadevo
jugoslovensko-italijanskih razprtij.

Preiskava se je nadaljevala, kemiki,
fotografi in številni strokovnjaki so imeli
mного posla s to škandalno zgodbo, a
dama, vsa obupana, si nikakor ni mogla
domisliti, kako so prišle tiste sumljive
besede na njen pregrešni del telesa.

Ko so jo naslednjega dne nadalje za-
sliševali, kod in zakaj se vozi, se je ne-
srečnica nenadoma spomnila jako člove-
škega dogodka in močno zardefa.

No, jasno, na jugoslovenskih vlakih
stranišča niso posebno čista in v takih
primerih je treba podložiti papir. Pa je
to vlogo moral opraviti časopis, in ni
vrag, če se je položil nanj telesni del, ki
ga je imela dama precej zasedenega,
da to ni moglo biti brez posledic...

Podvršan.

NOV USLUŽBENSKI DAVEK NA KNJIŽICE.

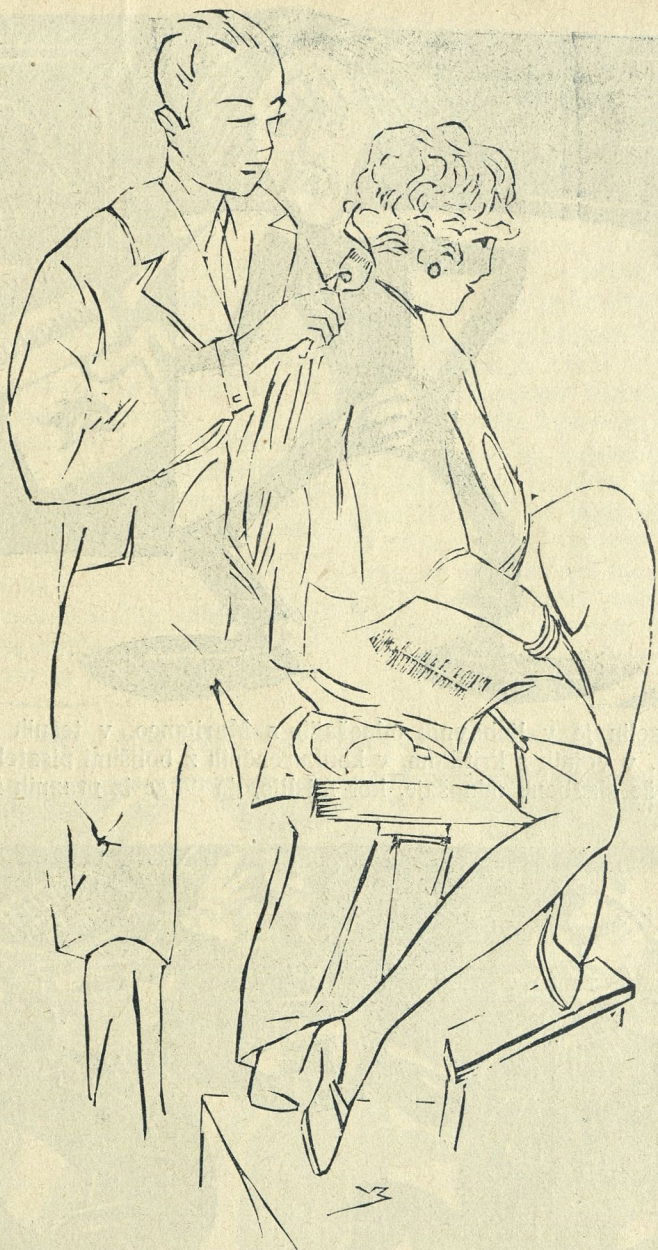
Pri nas se je reformiral uslužbenki davek z uvedbo knjižic, da bo več okol-
nosti, kajti knjižice morajo imeti tudi invalidi, miloščinariji in upokojenci, ki so
v službenih odnošajh, da bodo lahko v te knjižice zapisovali, da — ne plačajo
nič davka.

Literat Veselin je v ljubavnih odnošajih z Marijanco, v tesnih odnošajih z eksekutorjem, v vojnih s kritikom, v konkurenčnih z boljšimi pisatelji, sedaj mu pa vsiljujejo še službene odnošaje, ker mislijo, da — se iz praznih žepov še dá kaj izvleči.

Berač Potepinko in vlomilec Krivogled imata lepe mesečne dohodke, toda ne plačata nikakega davka na knjižice, ker nista v službenem razmerju, nego sta — samostojna podjetnika.

*«Prirežite mi lase v moško frizuro. Veste, jaz bi tako rada bila mož.»
«Kam bi pa potem dali svoje kavalirje, milostiva?»*

Ljubezniv odgovor.

Možek se ves prepaden zbudi iz hudih sanj in pokliče ženko: «Čuješ, kako strašne sanje sem imel! Videl sem kakor gora velikega osla.»

«Pusti me spati in se ne plaši pred lastno senco!» mu odvrne prijazna ženica.

Slabi izgledi za bodočnost.

Ravnatelj: «Zakaj ste pustili svojo prejšnjo službo?»

Gospodična: «Ker sem imela tam slabe izgledе za bodočnost.»

Ravnatelj: «Kako to?»

Gospodična: «No, moj prejšnji šef je bil že oženjen.»

«Verica, bodite moji!»

«Nemogoče, moje srce je že oddano.»

«Nič ne dene, saj jaz pri Vas niti ne iščem srca...»

Štorklja.

V ljudski šoli govori učitelj otrokom o pticah in jih po vrsti sprašuje, kakšno ptico kateri pozna. Navedli so jih že lepo vrsto, le na sovo se ni spomnila nobena otroška glavica. Zato je učitelj skušal

pomagati: «No, kako se pa imenuje tista ptica, ki se boji luči in jo je vedno videti le ponoči?»

Otroci pomišljajo in Janezek jo je že pogruntal: «To je štorklja. Pri nas je bila že dvakrat in jaz sem vsakikrat spal.»

Darinka Debelakova, članica Narodnega gledališča v Ljubljani (drama).

Emil Kralj, član Narodnega gledališča v Ljubljani (drama).

Gospod: «Draga gospodična, v življenju so trenutki, ko je treba poslušati i idiote.»
 Gospodična: «No, dobro, potem pa kar nadaljujte!»

Pred angelom se ni mogoče skriti.

V dekliškem zavodu šolskih sester vlada, seveda, največja morala. Zato morajo šolarice pri preoblačenju srajce vedno obleči svežo srajco na staro in šele potem spustiti s telesa staro.

Ta ukaz pa se ni prav točno izvrševal, kadar ni deklet nihče kontroliral.

Tako je Zora nekega večera stala sredi sobe v Evini obleki, ko je stopila pred njo stroga predstojnica Kunigunda.

«Joj, ti nesramnica, kaj si misli tvoj angel varuh, ko te vidi nago», se huduje Kunigunda.

«Saj angel varuh me itak lahko vidi tudi skozi obe srajci», se odreže Zora.

Nainedolžnejše mesto v Sloveniji.

Ali še ne veste, da je Škofja Loka najnedolžnejše mesto v Sloveniji in morda celo na vsem svetu? Škofja Loka ima namreč še svoj Krancelj (hribček ob mestu).

Kruta krivica.

Mati je našvrkala svojega porednega sinka po njegovi zadnji strani in ga vprašala: «Ali veš, zakaj si jih dobil?»

«Ta pa je lepa,» se je razburil sinko, «nabiješ me, pa niti ne veš, zakaj...»

«Posodi mi pet sto dinarjev, ker jih boš sicer tako zvečer zaigral pri kvartanju.»

«Če jih dam tebi, so gotovo izgubljeni, ni pa še gotovo, če jih bom izgubil pri kvartah...»

Zgodbe kuharice Mice
Iznajditeljica.

*Naša kuharica Mica
je olike željna ptica.
Naj gospa se vanjo dere,*

*ona svoje knjige bere,
v lep roman se zatopi,
lonec pa ji prekipi.*

*Da bi konec zlu storila,
stvar tako je uredila:
je trobento naročila*

*in na lonec nateknila;
kajti kuharica Mica
silno je pretkana ptica.*

*Zdaj se Mica veseli,
več skrbeti treba ni,
kdaj bo lonec prekipel,*

*nov ukor ji priskrbel.
Kadar v loncu jed zavre,
ji trobenta koj pove.*

Albanska zgodba.

Tam ob blaženi albanski meji, kjer je razlikovanje med mojim in tvojim hudo majhno, je Nadir vlomil v Atifovo stanovanje ter mu ukradel dragocen zlat vrč. Ves nesrečen je bil Atif zaradi izgube stare družinske dragocenosti, ki pa je končno delala preglavice tudi Nadirju, ki ni vedel, kako naj skrije vrč in kako ga naj spravi v denar, da bi mu ne prišli na sled.

Ne kes in ne spokorjenje, nego strah je rodil v Nadirju sklep, da bo ponoči ukradeni vrč natihoma vrnil lastniku.

Istega večera, preden je hotel izvršiti svojo namero, je Nadir srečal Atifa, ki mu je ves obupan tožil svoje gorje.

«Nič ne obupuj,» je menil Nadir, «tat ti bo zlati vrč gotovo vrnil. Kaj pa naj sicer počne z njim! Prodati ga ne more, ker ve vsa pokrajina, da je tvoj, obdržati pa tudi ne, ker bi ga kmalu odkrili pri tatu.»

«Ti si bedak, Nadir,» se je razhudil Atif, «razbil ga bo na kose in posamezne dele prodal zlatarju.»

«Ej, saj res,» je malo pomislil Nadir, «potem ga pa ne boš več videl...»

Dobre oči ima.

Sinko: «Čuj, mamica, naša Vera pa tudi v temi dobro vidi.»

Mati: «Kako to misliš?»

Sinko: «Ko je sinoči v temi spremila gospoda doktorja po stopnicah, mu je dejala, da se ni nič obril...»

Galantno.

Gospod Bogatin se je udeležil cvetličnega korza v Nizzi, sedeč s svojo grdo in debelo ženo v kočiji, okrašeni s cvetkami. Ko se je občinstvo začelo medsebojno obmetavati s cveticami, je gospod Bogatin rekel svoji ženi: «Špela, želel bi, da bi bila tudi ti rožica.»

«Zakaj naj bi prav danes morala biti rožica?» je sanjavo vprašala gospa Špela.

«Ker bi te potem lahko vrgel ven!»

Slajša kot nebeška mana
je na svetu čokolada „SANA“

MAJ PRIHAJA.

V brstenju mladem sredi polja
bohotno roža bela cvete...
Saj ne, le v belem krilu Mira
k cveticam prišla je v posete.

V brstenju mladem sredi polja
je ptičica zagostolela...
Saj ne, le Mira vročo pesem
mladosti svoji je zapela.

Potuhnem hitro se v zelenje...
Kako, čuj, konji peketajo!
Saj niso konji, le kovački,
skrivnostni, s srcem se igrajo.

Kot vino tihega pijančka
telesce me opaja tvoje.
Živ greh ti, grešnik jaz brez kesa
vsak hip te ujel bom v roke svoje.

Podvršan.

Pred periferijsko gostilno.

«Taka tbon prsolu, dem že kar lohk
puveš antres toje udole...»

ROMAN.

«Skovir» bo začel v kratkem objavljati roman, ki bo poln romantičnih in pikantnih zapletljajev. Vseboval bo borbo ukradene neveste, borbo za čast in poštenje sredi propadlih moških in žensk ter zasledovanje zavajalcev in tatov deklet. Dejanje bo skozi napeto in zanimivo. Naročite takoj «Skovirja» in pošljite naročnino!

KDOR LISTA NE PREJME,

naj se nam takoj javi, da mu nadomestimo manjkajočo številko. Žal, se dobé tipi, ki neznanokje tekom pošne odpreme pokradejo posamezne številke. Storili bomo potrebne korake, da se tatovi izsledijo. Naročnike prosimo, naj nam gredo toliko na roke, da nam takoj javijo, kadar ne prejmejo svojega izvoda.

«Ker Verica ni prišla, da bi mi stala za model, se pač moram zadovoljiti z Mufla...»

Prevelika senca.

Silen nos je imel Miha, a pod nosom mu ni hotela zrasti niti brčica.

«Kaj praviš, zakaj meni nočejo zrasti brki?» je vprašal Matijo.

«Tvoj nos dela preveliko senco in v senci, saj veš, nič ne rase rado...»

DELU ZAMUDNIH NAROČNIKOV,

ki so dolžni naročnino še za prvo četrtletje, smo s to številko ustavili pošiljanje lista. Ostali zamudniki, ki dolgujejo še vso naročnino, bodo sledili. Kdor bo še tekom 14 dni poravnal zaostalo naročnino, bo dobil to številko naknadno. Ponovno opozarjamo, da lahko od naročnikov, ki so se sami priglasili in lista niso zavrnil, izterjamo dolžne vsote sodnim potom. Stroški za tiskanje lista niso majhni. Poštenost veljaj povsod! Tudi pri plačevanju naročnine!

PROBLEM ZAKONA JE NEREŠLJIV.

(Moderna pravljica.)

Lisjak je sklical kongres, ki naj bi reševal problem zakona. Prišli so zastopniki vseh živih bitij. Samo človek je ostal doma in poslal brzojavno opravičilo.

Poročevalec je bil lisjak, ki je vrtel to vprašanje tako, da po njegovem obsežnem referatu nisi vedel, kaj prav za prav hoče.

Začela se je debata in jegulja je zaklicala: «V zakonu bi bilo treba gibčnosti, potem bi šlo vse gladko...»

Sulec je izjavil: «Rešitev je čisto enostavna. Jaz požrem svoje sulke, če me ne ubogajo.»

Osel je dejal: «Najbolje je, se sploh ne oženiti.»

Jagnje je vprašalo: «Zakaj pa ne, gospod osel?»

Osel je odgovoril: «Zato, ker nas eden ne sme biti tako neumen kakor je človek.»

Na koncu je lisjak prečital človekovo brzojavko: «Žal, ne morem priti. Moja žena mi ne da dopusta. Sicer pa smatram vprašanje za nerešljivo.»

«Jaz poznam samo dve res lepi ženski.
«In katera je ona druga?»

NA LJUBAVNEM SESTANKU.

Jaz pa v polju trgam cvetje belo,
zobljem rdeče jagode veselo
in brezskrbno v modro zrem nebo...
Mislite, da res je vse tako?

Saj ne berem cvetk pomladnih belih
in ne zobljem jagod, rdečih, zrelih;
tudi v modro nič ne zrem nebo
kot kokoš, ko se krepí z vodó...
Prej, ko vam resnico vso povem,
z verzi pač se poigrati smem.

Jaz le lica gladim Miri bela,
usta ljubim, v ognju vsa vzgorela,
v grešne modre vtapljam se oči,
pa so stihí ti na dan prišli.

Podvršan.

Ne sme povedati.

Učitelj: «Francek, tvoj oče je mesarski mojster, zato mi boš povedal, iz česa se izdelujejo klobase.»

Francek molči.

Učitelj: «Kaj ti ne veš tega?»

Francek: «Vem že, pa ne smem povedati, ker bi me oče nabil...»

Dober izhod.

Župnik in mežnar sta bila zunaj na deželi. Vroče je bilo in žeja ju je mučila, a v žepu nista imela niti pare.

Pa sta vendarle zlezla v neko gostilno in naročila pijače na kredó. Pri odhodu sta oba prosila gostilničarja, naj njun dolg zapiše tako, da ne bo mogel nihče vedeti, da sta dva božja služabnika napravila v gostilni dolg.

Gostilničar je prošnji ustregel in napisal na tablo: «Dominus vobiscum dva litra, et cum spiritu tuo pa enega.»

Razumljivo.

Zora (v tramvaju): «Glej, kako sprevođnik bulji v mene, kakor da ne bi imela voznega listka.»

Vera: «Pokaži mu listek, pa bo prenehal zijati vate.»

Zora: «Za vraga, ko pa nimam listka!»

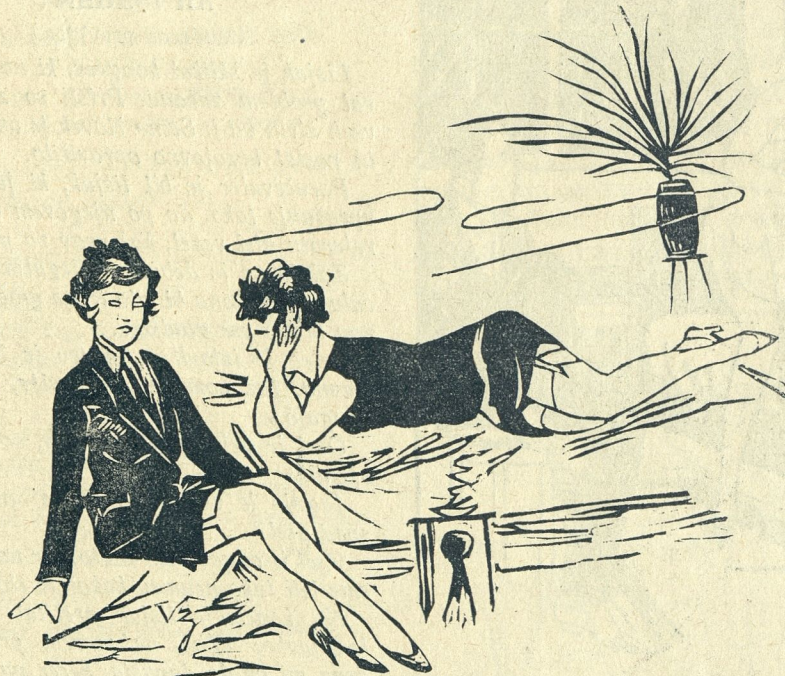
On ljubi mesec.

«Kaj ti je ljubše, mesec ali solnce?»

«Razume se, da mesec.»

«Zakaj?»

«Po mesecu dobivam plačo, po solncu pa ničesar...»

Mira: «Kje si se seznanila s svojim zaročencem Mirkom?»

Vera: «Pri drsanju na mestnem drsališču. Veš, spčetka je bil Mirko strašno boječ, nekega dne pa se je zadel ob mene in oba sva padla po ledu.»

Mira: «No, in tako je bil led prebit, kaj?»

Postrežba brez denarja.

«Dajte mi komad čokoladne torte», je zahteval Štefan v slaščičarni.

Slaščičar mu izroči zahtevano. Štefan ogleduje torto od vseh strani in reče: «Ali bi jo lahko zamenjal za sladoleđ?»

«Prosim», odvrne slaščičar in mu prinese sladoleđ.

Štefan pojé sladoleđ, vzame klobuk in palico ter hoče oditi.

«Prosim, da plačate», reče slaščičar
«Zakaj? Saj sem vendar zamenjal in dobil sladoleđ za torto.»

«Prav, ali tudi torte niste plačali.»

«Zakaj bi jo plačal, ko je nisem jedel!» odvrne Štefan in gre.

On in denar.

A.: «Tak lep pomladni dan je danes, a ti tičiš doma!»

B.: «Veš, to je takole: če gre denar od doma, ostanem jaz doma, če pa je denar doma, grem jaz ven.»

Odlikovanje.

Otilija: «Pomislite, gospa Rozalija, moj mož je dobil odlikovanje. Vi ne veste, kako zelo sem vešela te časti.»

Rozalija: «Ta čut zadoščenja mi je znan še od lani, ko je naša krava dobila prvo premijo.»

Sreča.

Mojzes vpraša na ulici nekega gospoda, koliko je ura.

Gospod pogleda na uro in reče: «Ena.» Obenem prilepi Mojzesu zaušnico.

Mojzes se obrne in zamrmra: «To je sreča, da ga nisem vprašal eno uro prej.»

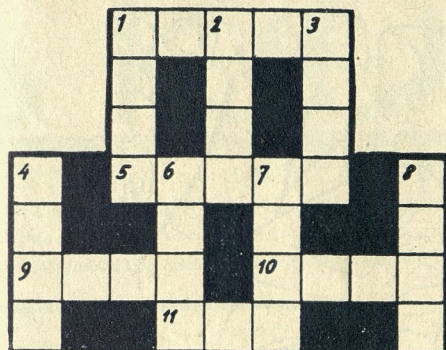
Razlika.

Janez: «Ali veš, kakšna je razlika med teboj in volom?»

Gašper: «Kako neumno vprašanje!»

Janez: «No, poslušaj! Tebe je tvoja stara sinoči ozmerjala z volom, vola pa še ni nihče obkladal z Gašperjem...» D.

KRIŽANKA.

Vodoravno: 1 slovanska boginja pomladi, 5 hud vihar, 9 redka kovina, 10 mesto v Julijski Krajini, 11 muslimansko ime.

Navpično: 1 pravoslavno krstno ime, 2 ovijajoča se rastlina, 3 star bog, 4 znan slovenski kraj, 6 veliko rimsko mesto v latinskem jeziku, 7 množina sodnih spisov, 8 redka reč pri današnjih dekletih.

Rešitev velikonočne križanke. Vodoravno: 1 kolač, 5 zlato, 9 ritič, 10 arij, 11 nak, 12 hrka, 14 ikre, 19 vstajenje, 20 procesija. — Navpično: 1 kriz, 2 loka, 3 čudo, 4 piruh, 6 lična, 7 traki, 8 jajce, 13 kratko, 15 klanci, 16 jajce, 17 ovip (narobe: pivo), 18 beda.

Slab mož.

A.: «Moja sestra se je salamensko slabo omožila.»

B.: «Kako to?»

A.: «Njen mož ne zna kvartati.»

B.: «Za vraga, to je vendar lepa lastnost.»

A.: «Da, da, toda on kljub temu prekvarta cele noči...»

On: «Nudim Vam svojo roko in vse svoje imetje.»

Ona: «Dragi gospod, žal, je Vaša roka prevelika, a premoženje premajhno...»

Lesena noga.

Veselin: «Ta partija bi mi ugajala, toda vi pravite, da ima gospodična eno nogo leseno. Žene z leseno nogo ne bi mogel ljubiti.»

Posredovalec: «Premislite, gospod! Vzemimo, da se Vi poročite z ženo, ki ima obe nogi zdravi. Pa stori ljubi Bog tako, da Vašo ženo lepega dne povozí voz, žena pride v bolnico, nogo ji odrežejo, dolga bolezen, stroški in leseno nogo ji morate končno dati napraviti. No, vidite, ta Vaša bodoča nevesta pa ima leseno nogo že izgotovljeno...»

KLISJEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTO-TIPIJE, IZDELUJE PO PREDLOŽENIH RISBAH, PEROPISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

SV. PETRA NASIP štev. 23.

SLOVENIA-TRANSPORT
Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.
Špedicija, mednarodni transporti, ocari-njanja, prevoz, selitve.
Nizke cene! Nizke cene!

VSE BRSTI IN CVETI.

Gospodična: «Ali ni pogled na to bujno cvetoče drevo diven?»

Gospod: «Da, res je diven...»

V šoli.

Učitelj: «Janezek, povej mi kak stavek!»

Janezek: «Osel teče.»

Učitelj: «Prav dobro. A kako bi stvoril iz tega stavka velilnik?»

Janez: «Hi, osel!»

Vse je narobe.

Miha ne zna brati, česar se siromak silno sramuje. Ko je nekoč sedel v gostilni in videl druge čitati razne časopise, je vzel tudi on v roke prvi list, ki ga je mogel dobiti, da bi si tako ustvaril videz zadosti pametnega človeka.

Pa se je Mihi zaževa ponesrečila. Siromak je prijel časopis narobe v roke. Ko je s hlinjeno pozornostjo buljil v časopis, je pristopil krčmar in vprašal Miho: «No, kaj je novega?»

Miha: «Eh, vse je narobe po svetu.»

Gostilničar: «Pa drži časopis prav, in ne bo nič narobe.»

Rimski obraz.

Tinček: «Ali veš, kakšen je rimski obraz?»

Stric (pijanček): «Približno takšen kakor moj.»

Tinček: «Že vem — zabuhel...» D.